

VISSZAVADÍTÁS

Laza regényféle a kutyabőrről (VII.)

B. FOKY ISTVÁN

HALÁL A GALAMBVÉR OKÁN, ÉS A KIS-PALICS,
MINT A SZELLEM JÓREMÉNYSÉG FOKA,
AHOL MEGEJTŐDIK A VISSZAVADÍTÁS APRÓ RÉSZLETE

A Remete szinte a levegőben úszott már az álmatlanság káros hatásának következtében, akárha a ludasi Sárgapartból származó, félnék jégmadár lenne, a vízikirály, amint felverték volna költőhelyéről és most már napok óta a nádrengeteg fölött körözne kilátástalanul.

Számlálatlanul ismételte annak tényét az őt faggató rendőrtisztnek a Remete, hogy a jelzett, kérdéses időben a nevelt lányával volt elfoglalva, ugyanis Hanyattkát behálózta valamely szekta, és kerek hétig győzögette, Maruska biztatására, a lányt a bérnyaságról való történet mihamarabbi megszakításáról. Mert Hanyattkának sok pénzre lett volna szüksége ahhoz, hogy fészket rakjon a palijával, s hiába mondogatta neki, hogy maradjon várakozó állásponton addig, míglen a visszaszármaztatás beérik, minek okán a kérdéses összeget a lány rendelkezésére tudja bocsátani.

– Mennyi üti a markát egy olyan bérnyaságféléért? – kérdezte a Remetét faggató rendőrtiszt, mint aki túlságosan járatlan a deviancia kérdéses megnyilvánulásában.

– Kész vagyon – suttogta a Remete. Már a hangja is felmondta a szolgálatot a sok beszédtről.

– Akkor ezt a verziót is számításba kell vennünk – mondta a tiszt, aki szintén hullafáradt volt, úgyszintén a megerőltető ismételtetésétől, a Macskovitynét ért sérelem körülményeinek felderítésétől. Mert a Remete nővérét halálos gúzsbakötöttségben találták, mikor már napok óta senki nem látta, s hiányozni kezdett jelenléte a környezetének. A körülmények arra utaltak, hogy a tettes vagy a tettesek kitűnően ismerték a körülményeket és a terepet, hogy az áldozat szűkebb köréből került, vagy kerültek ki az őt bántalmazók, s bizonyára valamely érték megszerzésére ment ki a játék, melyben az asszonynak csöppnyi esélye sem mutatkozott a túlélésre.

A nyomozást folytató rendőrtiszt most egyenesen a Remete szeme közé fókuszálta tekintetét, ami kissé megzavarta a gyanúsítottat, mert az asztalszélességnyi távolságból érkező, kegyetlenül fürkésző tekintet olybá érte, mintha lézersugárral csiklandoznák a kisagya tájékán.

– Milyen a legionárius lincskötés? – kérdezte hirtelen a tiszt.

A Remete kábult volt már olyannyira az egész éjjel tartó keresztkérdéstűztől, meg a hirtelen metszőéles tekintettől, s önkéntelenül sorolni kezdte, hogy a horgászatban ennyi és ennyi kötésfajtát ismer a szakik népes tábora, melyek közül a dupla lincs kötés bizony a legbiztonságosabbak közé tartozik.

– Rablóhálnál elkerülhetetlen a forgókapcsón! – fejezte be a Remete, és dolga végeztével akkorát sóhajtott, hogy a rendőrtiszt arcának kemény vonásai enyhülni látszottak ekkora igyekezet láttán.

– A légiósok horgásznak? – kérdezte hirtelenében.

– Minden bizonnyal – mondta a Remete tétován.

– Amiről én beszélek, azt hintaszék-kötésnek is nevezik – hajolt a tiszt emberünk arcába, hogy a lélegzetét is érezhette a vallatott.

– Arról nem tudok semmit – mondta gépiesen a Remete, és a szeme se rebbent embere közelségétől.

– A nővérét ilyen kötéssel segítették a másvilágra – mondta most a rendőrtiszt, s miközben visszaült a helyére, lassan és módszeresen előadta, hogy a lincs lényege abban rejlik, amikor az áldozat végtagjait a hátán kötözik össze, közben a zsinag vármely része a nyak alatt is átvezetődik, s ily mód az áldozat a legkisebb mozdulatra is szorít egyet a gégetájon.

S miután ebben az ügyben jottányit se jutottak előbbre még fél óra múlva sem, a tiszt kávéát hozatott a Remetének, s miközben az iszogatót, lassan elmondta neki, hogy igyekezzék a közelükben maradni, mert minden pillanatban meghívhatják újabb információk begyűjtése miatt. És még azt is a lelkére kötötte, hogy a családtagokat ne keresse fel, mert hiába minden egyeztetés, ők már utánajártak mindegyikük esetleges alibijének.

A Remete zúgó fejjel baktatott Kis-Palics felé. Föltette magában, hogy ha valakinek, akkor neki minden bizonnal a legtöbbet meg kell tennie a nővére halálát okozók kézrekerítésében, s emiatt most ismételtetni kezdte az esetleges értékeket, melyek okot adhattak a zsákmányolni vágyóknak tettük elkövetésére. S miközben félhangosan motyogta a különböző tárgyak neveit, hirtelenében földbe gyökerezett a lába, mikor kimondta azt, amire senki se gondolhatott volna:

– Galambvér!

A vére lüktetését hallotta dobhártyáján dobolni a drágakő említésére. Hányszor, de hányszor elmondta neki, hogy ha mást nem, csak ezt a vagyont érőt tegye letétbe valamely bank páncélszekrényébe, mert az ördög nem alszik, és olyan időket élnek, amikor kisebb értékű tárgyért is bántalmazhatják az embert.

– A galambvér most szedte harmadik áldozatát – mondta a Remete Búbánatnak, aki úgy kullogott utána, mintha a gazdáját éppen akasztani vinnék. A Remete már a Kamenita-hát mellett intette oda az ebet, hogy vizet adjon neki, közben még megtoldotta előbbi gondolatát:

– Milyen kár, hogy nem mentem el hozzá, de mekkora kár . . .

– Hiába is káromsz, Martin, most az egyszer a nyakadra lépnek – szólalt meg hirtelenében Hanyattka a dombperemről, ahova kiülni helyezkedett.

– Mit keresel itt?

– A közös ügyek hoztak ilyen korán errefelé, s gondolom, hogy neked is érdeked a fegyverszünet – mondta Hanyattka, s miközben legurult a menetelesen, már sorolta is annak szükségességét, hogy ők ketten jól megértsék egymást, különben olyannyira a nyakába varrja a Macskovityné halálát, hogy belekékül.

– Belekékülök én anélkül is a te inzultálásaidba, ha minél előbb nem teszek róla, hogy rács mögé kerüljete! – vágott vissza most érces hangon

a Remete, s úgy állt ott a kutya mellett, mint aki talán még arra is képes ebben a pillanatban, hogy üssön.

– Mi tiszták vagyunk, Martin! Leadtuk megfelelő helyen a voksunk!

A Remete leült az egyik félig égett akáctuskóra, s gondolkodni látszott az elmúlt hét eseményeiről, hogy valamely mozaikkockákból összeillessze a képet, ami mögött a rejtélyes megoldás lapult. Valami azt súgta neki, hogy ezeket valaki fölhasználta a galambvér megszerzéséhez, de vajon melyiküket? A vérszerintieket vagy az örökbefogadottakat? Sosem gondolta, hogy egyszer majd neki kell utánajárni a gyerekei dolgainak, hogy azok egyszer olyan kínos helyzetbe hozzák, hogy ordíthatnékja lesz a kilátástalanságtól.

– Legjobb lesz, ha én is beállok béranyának – mondta a Hanyattka, s miközben lassan távolodni látszott, a hangja azért még visszaszólt: – Te meg, Martin, a vagyonoddal csak fizessed le a bűnhődésedtől való egérutadat!

A Remete sokáig üldögélt ennek utána ugyanazon a helyen, s miközben most már vagy tíz életévet gondolt végig, a megoldás után kutatva, egy távolabbi szemlélődő azt gondolhatta volna róla, hogy valamilyen hajléktalant lát egymagában, a halálra várakoztában.

– Ülök és várom, hogy meghalok? – ijedt fel gondolataiból hirtelen a Remete, és elhatározta, hogy valamivel agyonüti az időt, csak ne kelljen minduntalan a nővére halálával foglalkoznia. De akárhova is billent, minduntalan azon kapta magát, hogy már megint egyetlen kérdés megválaszolására keresi a feleletet: ki kötötte szakszerűen gúzsba a nővérét. A szakszerűségben sejtette a titok megfejtésének lehetőségét, és hosszabb töprengés után persze, végül arra a megállapításra jutott, hogy számba kell vennie mindazokat a személyeket, akiknek valaha is erről a környékről bármilyen kapcsolata volt a légióval.

– Szénakazalban keresem a tűt – mondta immár hangosan, amit az időközben hozzá érkezett ny. zászlós is meghallott.

– Akkor lehetőleg zászavarrótú után kutasson! – mondta a ny. zászlós.

– Öntsön a kutyanak a vizéből – mondta a zászlósnak.

A ny. zászlós készségesen öntött a forrásvízből Búbánat fazékjába, s mindjárt fejtegetni is kezdte annak tényét, hogy a Macskovityné halála bizony mindenkit kiborított a megszokott kerékvágásból.

– Jó lenne, kedves zászlósom, ha ott a Zöldike körül egy kicsit átszimatolná a terepet, mert minden jel arra enged következtetni, hogy valamely mundéros alaknak köszönhetjük a néném halálát – mondta csendesen a Remete, miközben a Búbánat sehogy se tudhatta abba hagyni a friss víz lefetyelését. Kevéske csönd után még azt is megmagyarázta a ny. zászlósnak, hogy a kutya is rendesen megszenvedte a kihallgatást, alig tudhat betelni a folyadékpótlással.

– Mundért mondott, Molcer úr? . . . Hát jegyezze meg örökre, hogy egy vérbeli katona sose tenne ilyet, ami a Macskovity asszonyosság esetét illeti – mondta nagy hangon a ny. zászlós, majd hosszan ecsetelte a katonaság erényeit, közbeszúrva néhány szép példát is a civil lakosság megsegítése eseteivel. Végül is lassultabb hangon jegyezte meg:

– Látja, hogy velünk kapcsolatban így születnek a túlkapások, mert a civil az a mennyekben is civil!

– Nem kell mindjárt hőbörögni, tisztelt uram! – csitította a ny. zászlóst a Remete. – Én másfajta mundérosra gondoltam, esetünkben a légióra!

– Azoktól minden kitelik! – emelte magasba mutatóujját a ny. zászlós. – Én tudok olyan esetről, hogy közülük volt olyan, aki felkötötte magát az első fára, csakhogy ne kelljen szembenéznie bíráival!

– Maga volt már bent? – kérdezte a Remete.

– Bent? Hol bent?

– A rendőrállomáson! Nem vitték be, mint első szomszédot?

– Már megint kezdi?! Kinek néz maga engem, Molcer úr?

– Gondoltam, hogy kihallgatták netán . . .

– Netán kihallgattak, nem mondom, de hogy engem bevigyenek . . .

Ezen a ponton bizony elakadt kettejük beszélgetése, mert a ny. zászlós sértődöttségében távozni látszott, és a Remetének szüksége volt a legnyájasabb hangjának felhasználására ahhoz, hogy kissé lenyugtassa a fölháborodott másikat.

– A lakásába azért benyitottak, nemde? – kérdezte tőle kedvesen.

– Még hogy benyitottak-e? Már a malacot is vinni akarták volna, ha hagyom, mondván, ők úgy visszavadítják, mint a pinty! – mondta keseredett hangon a ny. zászlós, és érezni lehetett a hangjából, hogy már azon a határon volt, mikor az ember hajba kap a betolakodókkal. Dühében most is prüszkölni látszott, mint a mondott esetkor, s végül

is pár szóban a lényegre is kitért: – Mert mi semmit nem észleltünk, ott napokig a süket csönd volt!

– Azért csak gondolkozzék azon az idegenlégióson – mondta a Remete a ny. zászlós után, s közben azon kapta magát, hogy csupán most ért el a tudatáig ama malac említése, amit visszavádatítani kellene.

A Macskovityné temetésén kiszoren voltak. Talán még azok is eljöttek a szertartásra, akiket csupán az érdeklődés hozott a többiek után, hiszen az ilyen és az ehhez hasonló esetekben olyan érdekességek látszódnak kitudódni, amikre bizonyos elképzeléseket lehet építeni, és amikből aztán könnyen valamely hasznos tevékenységbe lehet fogni. A haszon kergetése sok mindenre ráveszi az embert, és esetünkben még annak látszata is fennforgott, hogy ha ezek a visszaszármaztatás után újra dúsgazdagok lesznek, annak morzsáiból talán még az elesettek is csipegethetnek valamicskét.

Mert időközben a galambvér históriája működni kezdett. A Zöldikén olyan mesebeszédféle keringett az emberek között, hogy az egykori téglagyárosok annyi drágakövet halmoztak föl maguk körül, hogy egy kisebb kézikocsi se lett volna elég az elszállításukhoz, és hogy most a haláleset okán előkerült darab csak nyomatékosabban figyelmeztetett a Molcerok és a Macskovityok újabb kori fontosságára, ami egyáltalán nem elhanyagolható tényező a Mlaka és a Kis-Palics meg a Sándor fölfejlődésének szempontjából.

– Erre is gondolni kellene – mondta a Pópa, miközben a Miniatyával voltak készülődben Macskovityné temetni.

– Erre a mire? – nézett torkos tekintettel társára a Miniatyá.

– Ha a Remetének is van némi köze a drágakőhöz, akkor alaposan meg kellene gondolni, hogy romtemplomot vagy kis székesegyházat építtetünk a Kamenita-hátra – mondta a Pópa, s volt a magatartásában valami olyasmi, ami azokra jellemző, akik nem tartoznak az alálicitálók táborába.

– A jó kocsonyához is minőséges, lehetőleg bő mennyiségű alapanyag szükséges, hogy a lé összeálljon – mondta a Miniatyá, miközben a ministráns szerepét betöltő, cingár termetű lányka, aki a zárdai nővérek sanyarú életének kenyerét gondolta megkóstolni a többivel, a tiszteletesre adta a gyászreverendát.

– Ha a téglagyár visszavadul az eredeti gazdára, akkor már az is elrendezve, és nem kell, hogy emiatt fájjon a fejünk – zárta le beszélgetésüket a Pópa, mintha már a jelzett birtok valóban a Martin sajátja lenne.

Macskovityné temetésére mindenki eljött, aki valakinek számított a környéken. Aztán ott voltak a városiak is, sőt még azok a gányók is megjelentek, akiket az asszonyosság valaha a téglagyárban alkalmazott, mikor az északi részeken annyira kifutott az emberek lába alól a homok, hogy a kenyerek se volt biztosítva.

A halottasháznál gyászzenét az asszonyosság régi ismerősei, a Cigány utca tamburásai szolgáltattak. S mint afféle hangászok, akik pillanatok alatt tudnak hasonulni az adott helyzethez, sorjában Dankó-nótákat játszottak, amiből könnyen lehetett következtetni annak tényére, hogy fejből tudták a megboldogult kedvenc muzikusának kilétét, s annak dalait is.

A Remete most, ezekben a pillanatokban érezte át igazán, hogy ennek a városrésznek magántörténelme van. Már hogysisne gondolkodhatott volna ilyenformán, hiszen ha jól körülnézett, márpedig számba vett szinte mindenkit, aki jelen volt, akkor arra a jóleső következtetésre jutott, hogy annyiféle és -fajta ember gyűlt össze nővére búcsúztatására, hogy más hasonló alkalmakkor nemigen.

– Vele tettétek a Fekete Madonnát? – kérdezte most Justika, Magvaszakadt Janó élettársa a Remetétől.

– Vele, igen vele – felelte nyugodt hangon a Remete. – Csak nyugalom, Justika, csak semmi pánik, mert még a Miniatyra fülébe jut az egész, és akkor itt ma nem temetés, hanem mindannyiunk feltámadása létszen . . .

Közben Yehuda érkezett a hírrel, hogy Zsomborék még mindig nem végeztek teljesen a kiskápolna-kriptával, s jó volna, ha a zenészek újabb dalokkal traktálnák a gyászolókat, csakhogy a szertartás megkezdésének időpontját valamelyest kitolhassák kevéske idővel.

– Mert a te rajzod, Remete, valahogy nem egyezett a terepi adottságokkal, és Zsombor két virágban álló akácfát is élve hagyott annak érdekében, hogy az évszakhoz illőn, nem oda mesterkedett virággillat lengje be a megboldogultat meg a gyászoló tömeget – suttogta a Remete

fülébe Yehuda, miközben amaz hirtelenében Nyurga P. zoopedagógust pillantotta meg a városi deputáció tagjainak társaságában.

– Ezek valamire készülődnek – mondta a Remete Yehudának.

– Minden bizonnal készen lesznek egy negyed óra múlva – mondta a Yehuda, azzal amoda ment, az egykori Macskovity-téglagyár udvarházának irányába, hogy Zsomborékat sietségre biztassa.

– Micsoda nő, ez keresztbe állna az ádámcsutkámon – futott át a gondolat a Remetén, közben számba vette azokat is, akik ezekben a pillanatokban érkeztek, mármint a Kér helyi közösség tagjait, akik csodálatos haranglát faragtak erre az alkalomra a megboldogultnak, a szoros szülőhely üzeneteként gondolták azt összeállítani is, közvetlenül a gyászszertartás befejezése után.

– A lélekharangocskát utólag tudhatjuk ráiktatni – mondta a Remetének a Kér helyi közösség elnöke. – Majd a hathetes időszak végén szólaltatjuk meg tiszteletére . . .

– Köszönöm, barátaim – fogadta az elnököt a Remete jó szívvel, és arra is utalt, hogy nem kellett volna ekkora költségekbe verni kasszájukat, mikor akkora a nincs, mint soha.

– Egy téglagyarat kaptunk tőle, Martin! – mutatott az elnök az ég felé, mintha ezzel is nyomósítani akarná annak tényét, hogy az égiek a tanúi Macskovityné jószívűségének.

A két pap most következett a kántor, valamint a zárdai nővérek kíséretében a halottasházhoz. És amikor a kántorral a nővérek azt kezdték énekelni, a tamburások kíséretével persze, hogy ütött a végóra, a halál megjelent, a szíveknek gyásza nagy bánatot jelent, akkor valaki a tömegből szinte ordítva a fájdalomtól, levegő után kapkodva rontott odébb, a halottascsősz házának feltakarásába. A jelenet mindenkit meglepett, legjobban talán a Remetét, mert az elrohanóban a Tüzevőt vélte felfedezni, aki után Maruska futott el, hogy bajában esetleg ellássa.

– Ennek meg mi baja van? – suttozta Cs. Maszlag a Remete fülébe.

– Csak kimutatkozik belőle a világiártak extrém viselkedése?

– Nincs ok okozat nélkül – súgta vissza fiának a Remete, és Maruskát tartotta szemmel, aki ekkor már visszafelé ballagott a tömeghez. Maruska aztán elmondta a Remetének, hogy a Tüzevőből minden kijött a csőszház mögött, amit valaha is bekebelezett, mert epét hányt az istenadta, és mukkanni se akar róla, hogy mi zaklatta ennyire fel.

– Ez nem tud színészkedni, ez nagy balhéban van valami miatt – súgta még férje fülébe a Maruska, aztán maga is odaállt a nővérek mellé, hogy kitűnő hangjával emelje a teljesítmény fényét.

A továbbiakban aztán minden a legnagyobb rendben zajlott le. Amikor a megboldogultat végső nyughelyére kísérték, többször megálltak az elől haladók, hogy az elhunyt még véletlenül se legyen hazajáró lélekké, a frissen készült fekhelyénél pedig valóban olyan erős akácvirágillat és méhzümmögés fogadta a tömeget, hogy némelyek nem is merészkedtek közelebb a kiskápolna-kriptához, amely az egykori Macskovity-téglagyár felé nézett, hogy a megboldogult bármikor szemrevételezhesse valamikori birodalmának koronáját.

– Ilyennek akartad? – kérdezte a Remetétől Komor Zsombor izgatottan, miközben a vadászait tartotta szemmel, akik majd adott pillanatban a díszlövéseket eszközlik az elhunyt tiszteletére.

– Te egy alászállt ark vagy, Zsombi! Ennek a szép munkának még hasznát veszed, majd meglásd! – mondta a Remete az építésznek, és arra gondolt, hogy a derék embert úgy megfizeti munkájáért, mint mások keveseket.

A népek aztán, ahogy érkeztek, úgy is távoztak a temetésről. A Remete körül végül is csupán a szűkebb családi kör tartott ki, hogy valamelyest gondolatait rendezze, mert odébról, a virágukban álló akácfák alól két, meglehetősen elütő küllemű figura várakozott arra, hogy a férfi szabaddá legyen a többiektől. Az egyik egy sztárüggyvéd volt, aki a Pópa ajánlására érkezett, a másik pedig maga az ördög, persze detektív képében.

A rendőrtörzs jött közelebb előbb. A másik maradt a helyén, mint aki tudja, hogy a fontossági sorrendet nagyon is illik betartani.

– Fogadja – mondta a Remetének a törzs, aki odaült a megboldogult kiskápolna-kriptájának lépcsőzetére.

– Üljön le – mondta neki a Remete.

– És ha megmozdul a lába?

– Többször megálltunk jövet, erre nem mondhatjuk, hogy visszarúg!

A törzs kivárt. Aztán módjával, szinte akkurátusos fogalmazással járta körül annak tényét, hogy azzal a fránya boggal bajlódnak már napok óta, és sehogy nem tudnak zöld ágra vergődni kibogozásával, ami a hozzáértők körének szűkítését illeti. Végül is a törzs kényszeredetten

megkérdezte a Remetétől: – Ha nem hiányzik semmi, akkor hol a motívum a tethhez, mondja már?

– Most mondom, mert az éjjel leltároztam . . . Éreztem én már valamiben a titok rejtekét, de nem szólhattam, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy a tettesek nővérem egyik értékes, az első férjétől kapott ajándékára pályáztak – mondta a Remete, mint aki bocsánatot szeretne kérni a törzstől, hogy eddig erről nem beszélhetett.

– Nagy értékről van szó? – kérdezte izgatottan amaz.

– Meghiszem azt! A galambvérről! – suttogta tikkadt szájjal a Remete, s úgy érezte, hogy ha most nem iszik valamit, akkor itt helyben indul a nővére után a másvilágra.

A törzs farzsebéhez nyúlt. A lapos fémalkalmazatosságból a Remete kakhizöld színű, meghatározhatatlan eredetű folyadékot csorgatott a szájába, és hirtelen támadt csalódottsága olyan fintorral ült ki a képére, mint mikor a gyerekek cukorka helyett csipiszt mutatnak.

– Ne köpje ki! – utasította a törzs. – Friss fűzhajtások meg kutyatej főzete, a vesém tartom karban vele . . .

A Remete megforgatta szájában a kortyalékot, nyelés után újabb kortyot küldött az előbbi mögé, majd kerek perec kijelentette, hogy már jobban érzi magát, és elmondhatja, hogy egy nagy értékű gyémántról van szó, amit Macskovityné első férjétől valahol az Andok lábánál kapott nászajándékkul.

– Ertem – mondt a törzs, s mielőtt távozott volna, még hozzáfűzte, hogy ennyi elengedő lesz a mai nap információiból.

Az ügyvédi körökben csupán Dörzsöltnek titulált sztár jónak látta, ha mihamarabb a Remete közelébe kerül, mert biztos szemével fölmérte a helyzetet, mármint hogy az embere a végkimerülés határán áll. Jegyzetfüzetet vett elő zakója belső zsebéből, s onnan olvasta fennhangon, hogy a Macskovity- és a Molcer-birtokok, valamint egyéb ingatlanok mikor és hol kerülnek magánosítási licitációra.

– A pillanatnyi gazdák ismereteseek? – kérdezte a Remete.

– A téglagyáré igen, a Korzón álló ház bitorlója után még nyomozni kell kicsinység, emez meg, a Büdike bizony nagyon bizonytalan haszonbérezők karmaiban piheg, de majd mi talpon leszünk, és idejére kihordjuk a gyereket – sorolta a Dörzsöltnek titulált sztárügyvéd a Remete fülébe az információkat.

– Ha mindent pontosított, de mielőbb, akkor riportra hozzám, a dohány meg, amit megbeszéltünk, magához – mondta a Remete, s intett emberének, hogy végeztek.

Az ügyvéd keresztet vetett, mint aki csodát látott, s olyan gyorsan távozott a sírkertből, hogy maga is csodállotta. Molcer Martin pedig kiterült a frissen faragott márványlapon, és úgy érezte, hogy megállt a föld forgásában, és megállt a szíve is, meg az idő, és minden, ami történelmet ír erre a bűdös, kikopott vidékre.

A Remete maga sem tudta, hogy miként keveredett ki a temetőből, de amikor a városból kivezető útra kanyarodott, meglepetten hallotta, hogy a sírkert közepe táján vadászfegyverek dörrennek el, egymás utániban háromszor. Ez juttatta eszébe, hogy Zsombor emberei kimaradtak a játékból, és úgy látszik, hogy most pótolják az elmulasztott jelenést, mármint hogy díszlövessel búcsúzzanak egykori vadásztársuktól. Ugyanis Macskovityné, a férje szenvedélyének bűvkörében, idővel szintén vadásszá lett.

– És a Kér helyi közösség ajándékának állításáról is teljesen megfeledkeztünk, a nemjóját ennek a cudar világnak – dörmögte a szakállába a Remete, miközben meg-megállva, visszatekintében valamely mozgó alakokat vélt fölfedezni a sír környékén motozva.

(Folytatjuk)